

σπαρταρώ

σπαρταρώ κ. **σπαρταράω** κ. **σπαρταρίζω**, ρ. [<αρχ. ἀσπαίρω ή σπαράζω]. **1.** (για ψάρια) που τινάζεται σπασμωδικά, μόλις το ψαρέψουν και το βγάζουν από το νερό και, κατ' επέκταση, που είναι φρεσκοτάτο: «τα ψάρια σπαρταρούσαν μέσα στα δίχτυα». **2.** κάνω συνεχείς σπασμωδικές κινήσεις: «χτύπησε το δάχτυλό του και για λίγα λεπτά σπαρταρούσε απ' τον πόνο». **3.** κυριεύομαι από πολύ έντονο συναίσθημα: «σπαρταρούσε απ' τη χαρά του, μόλις έκλεισε το γιο του μέσα στην αγκαλιά του || κάθε φορά που τύχει να περάσει βράδυ έξω από νεκροταφείο, νιώθω τέτοιο φόβο που σπαρταράω». (Λαϊκό τραγούδι: *λιώνω και μεθάω δεσ πώς σπαρταράω σβήνω μες στα χέρια σου. Λιώνω και μεθάω κοίτα πώς πετάω να καώ στ' αστέρια σου*).

- σπαρταρά η καρδιά μου, βλ. λ. [καρδιά](#).

- σπαρταρά η ψυχή μου, βλ. λ. [ψυχή](#).

- σπαρτάρισα απ' τα γέλια ή σπαρτάρισα στα γέλια ή σπαρτάρισα στο γέλιο, βλ. λ. [γέλιο](#).

- σπαρτάρισε η καρδιά μου, βλ. λ. [καρδιά](#).

- σπαρτάρισε η ψυχή μου, βλ. λ. [ψυχή](#).

- σπαρτάρισε στο κλάμα, βλ. λ. κλάμα.

- σπαρταρώ σαν (το) ψάρι, βλ. λ. [ψάρι](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας